Súd:	Okresný súd Košice II
Spisová značka:	17C/166/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7210226922
Dátum vydania rozhodnutia:	07. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Monika Géciová
ECLI:	ECLI:SK:OSKE2:2014:7210226922.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Monikou Géciovou, PhD. v právnej veci žalobkyne: R. C., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. č. XX, T., zastúp. advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman, spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom v Košiciach, Rázusova č. 1, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie č. 13, Bratislava, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch takto:

r o z h o d o l :

Žalovaná je p o v i n n á z a p l a t i ť žalobkyni 39.300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

O trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 5.11.2010 domáhala, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 106.000,- eur a na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že bola obžalovanou v trestnom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 1T/29/2000. Právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.10.2006 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.5.2009 č. k. 3To/1/2007 bola spod obžaloby oslobodená.
Uznesením Krajského úradu vyšetrovania policajného zboru v Košiciach zo dňa 30.11.1999 ČVS: KÚV-91/OVEK-1999 bolo voči nej vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie za spáchanie trestného činu podvodu podľa ust. § 250 ods. 1 ods. 4 písm. a), ods. 5 Trestného zákona na tom základe, že ako konateľka spoločnosti SKANIA, s.r.o. so sídlom Levočská č. 4, Košice si na základe fiktívnych a neuskutočnených aktivít uplatnila vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty od štátu v období od novembra 1997 do mája 1998 v celkovej výške 17.439.052,- Sk (578.870,48 eur) ku škode Slovenskej republiky. Proti uvedenému uzneseniu podala dňa 13.12.1999 sťažnosť, ktorá bola uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach zo dňa 3.1.2000, č.k. 1Kv 47/1999-10 ako nedôvodná zamietnutá.
Uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 6Ntv 2/2000 zo dňa 5.1.2000 bolo rozhodnuté o vzatí žalobkyne do väzby z dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, teda pre obavu z pôsobenia na svedkov alebo spoluobvinených alebo z dôvodu marenia objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie. Dôvodnosť takejto obavy bola odôvodnená poukázaním na realizované záznamy telekomunikačnej prevádzky vykonaných v zmysle § 88 Tr. poriadku. Uvedené záznamy pritom neboli získané v súlade so zákonom, ako to konštatoval aj Krajský súd v rozsudku zo dňa 26.10.2006 č.k. 1T/29/00-2043. Proti uvedenému uzneseniu žalobkyňa podala sťažnosť, ktorú zahlásila do zápisnice o výsluchu zo dňa 5.1.2000, ktorá bola uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.1.2000, č.k. 6To/25/2000 zamietnutá. Z väzby bola žalobkyňa prepustená dňa 5.4.2000 na základe uznesenia

Okresného súdu Košice I č.k. 6Ntv 2/2000 zo dňa 17.3.2000 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 6To/100/2000-30 zo dňa 5.4.2000.
Dňa 11.10.2000 podal krajský prokurátor v Košiciach na osobu žalobkyne obžalobu č.k. 1Kv 47/99 zo dňa 27.9.2000 pre spáchanie pokračujúceho trestného činu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, 5 Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe (č.l. 19). Uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 1T/29/2000-1401 zo dňa 3.7.2001 bola po predbežnom prejednaní obžaloby trestná vec žalobkyne vrátená prokurátorovi na došetrenie z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu a nevykonania dokazovania potrebného pre správne a zákonné rozhodnutie súdu. Uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 4To/7/2002 zo dňa 5.6.2002, bolo na základe sťažnosti podanej príslušným krajským prokurátorom uvedené uznesenie Krajského súdu v Košiciach zrušené a Krajskému súdu bolo uložené, aby vo veci znovu konal a rozhodol.
Uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 1T/29/2000-1749 zo dňa 8.2.2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 1T/29/2000-1754 zo dňa 22.2.2006 bolo rozhodnuté o vzatí žalobkyne do väzby počnúc dňom 7.2.2006 z dôvodu podľa § 67 ods. 3 písm. a), c) Tr. poriadku. Dňa 7.2.2006 bola žalobkyňa zatknutá na základe vydaného príkazu na zatknutie zo dňa 13.10.2005. Táto väzba bola žalobkyni predĺžená uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.4.2006 č.k. 1T/29/2000 až do 7.10.2006, kedy bola žalobkyňa z väzby prepustená.
Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 1T/29/2000-2043 zo dňa 26.10.2006 právoplatným dňa 27.5.2009 bola žalobkyňa podľa ust. § 226 písm. a) trestného poriadku oslobodená spod obžaloby krajského prokurátora v Košiciach z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré bola ako obžalovaná stíhaná. Proti tomuto rozsudku podal krajský prokurátor v Košiciach odvolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.5.2009 č.k. 3To/1/2007 ako nedôvodné zamietnuté.
Trestné stíhanie voči žalobkyni bolo vedené od 30.11.1999 do 27.5.2009 teda spolu viac ako 9 rokov a 5 mesiacov. Žalobkyňa pritom svojim konaním nedala dôvod pre začatie ani pre pokračovanie v trestnom stíhaní proti nej. Vo výkone väzby v ústave pre výkon väzby v Košiciach bola žalobkyňa v období od 4.1.2000 do 5.4.2000 a následne v období od 7.2.2006 do 7.10.2006, teda viac ako 11 mesiacov. Trestné stíhanie výraznou mierou nepriaznivo zasiahlo do dôstojnosti, cti, dobrej povesti a súkromia žalobkyne a nepriaznivo ovplyvnilo aj jej osobný, rodinný, spoločenský a pracovný život. V priebehu trestného konania ako aj v priebehu vykonávanej väzby, utrpela žalobkyňa významnú psychickú a emočnú ujmu, následky ktorej pociťuje do dnes. V dôsledku trestného stíhania, ktoré trvalo neprimerane dlhú dobu a tiež z dôvodu vykonávanej väzby sa žalobkyňa dostala do zlej finančnej situácie a do ťažkostí so zabezpečením výživy sebe a svojim blízkym. V priebehu trestného stíhania i po jeho skončení i napriek tomu, že žalobkyňa nebola odsúdená mala a doposiaľ má problém s pracovným uplatnením a so získaním akejkoľvek práce práve z dôvodu trestného stíhania. Následkom nezákonného trestného stíhania a vykonanej väzby utrpela nenapraviteľnú ujmu vo svojom rodinnom živote, vo vzťahoch s jej priateľmi a príbuznými a v spoločenskom uplatnení vôbec. Nakoľko žalobkyňa bola rozvedená, jej v čase začatia trestného stíhania maloletá dcéra bola zverená do jej osobnej starostlivosti a finančné ťažkosti, ktoré žalobkyňu zasiahli zapríčinili nutnosť neustálej zmeny bydliska žalobkyne a jej dcéry z dôvodu neschopnosti riadne a včas uhrádzať nájomné a platby spojené s bývaním. Počas tohto obdobia sa žalobkyňa s dcérou na dlhší čas citovo vzdialili, dcéra jej vyčítala stav, v ktorom sa ocitli a to nielen finančné problémy, ale aj odcudzenie, výčitky, nedôveru, pohŕdanie, zatracovanie a odmietanie zo strany najbližšej rodiny, ktoré sa prejavovali vo vzťahu nielen k žalobkyni ale aj k jej dcére. Trestné stíhanie a väzbu žalobkyne veľmi ťažko znášala tiež jej matka, sestra a najbližší príbuzní. Matka a sestra žalobkyne sa po vznesení obvinenia úplne prestali s ňou stýkať a komunikovať, vo väzbe ju ani raz nenavštívili, pričom ani právoplatné oslobodenie žalobkyne spod obžaloby neprinieslo žiadnu nápravu tak vážne narušených vzťahov. V dôsledku trestného stíhania žalobkyňa stratila aj široký okruh priateľov a známych, ktorí sa s ňou prestali stýkať a stratili záujem s ňou komunikovať a pomáhať jej. Obmedzenie osobnej slobody a vedenie trestného stíhania pri vedomí o svojej nevine, spôsobili žalobkyni významnú psychickú a emočnú záťaž, stres, stavy úzkosti, pocity krivdy a tiež fyzické utrpenie a zdravotné problémy. Počas trestného stíhania žalobkyňa trpela depresiami, ktoré nestúpili ani po jej právoplatnom oslobodení a počas trestného stíhania (až doposiaľ) podstupovala liečbu proti týmto depresiám u psychológa, neskôr u obvodnej lekárky.
Od ukončenia strednej školy bola žalobkyňa bez významného prerušenia až do roku 1999 zamestnaná v pracovnom pomere ako administratívna pracovníčka. Jej priemerný mesačný zárobok sa v posledných rokoch pohyboval okolo 25.000,- Sk (829,85 eur) v hrubom. Od doby vznesenia obvinenia až doposiaľ sa žalobkyňa stretáva s výrazným problémom pri nájdení si pracovného uplatnenia. Počas trestného stíhania ako aj v súčasnej dobe bola nezamestnaná, prácu sa jej darí nájsť iba na dohody mimo pracovný pomer a mimo administratívy a to na pozície predavačky, pokladníčky a pod..

Uvedené trestné konanie trvalo navyše neprimerane dlhú dobu s ohľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci a zložitosť prípadu. Dĺžku trestného stíhania viac ako 9 rokov a 5 mesiacov žalobkyňa považuje za závažnú nespravodlivosť a porušenie jej práv zaručených ústavou a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na rozsah, závažnosť a následky ujmy spôsobenej žalobkyni, iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je možné považovať za dostatočné zadosťučinenie. S ohľadom na vyššie uvedené si preto žalobkyňa uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za vykonanú väzbu vo výške 6.000 eur a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za nezákonné trestné stíhanie a za jeho neprimeranú dĺžku vo výške 100.000 eur, ktorých výšku považuje s ohľadom na okolnosti prípadu za primeranú.
Listom zo dňa 4.5.2010 doručeným žalovanej dňa 7.5.2010 požiadala žalobkyňa o predbežné prerokovanie svojho nároku v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. resp. zákona č. 514/2003 Z.z., avšak bezvýsledne. Žalovaná doposiaľ v stanovenej lehote nárok žalobkyne neuspokojila, požadovanú náhradu žalobkyni neuhradila ani len z časti a žiadosti žalobkyne ani do 6 mesiacov od jej doručenia nevyhovela.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k návrhu dňa 31.12.2010 uviedla, že zákon č. 58/1969 Zb., žalobkyňou uplatnené odškodnenie neumožňuje, upravuje náhradu len skutočne preukázanej škody, za ktorú nemajetkovú ujmu nie je možné považovať. S poukazom na ust. § 5 ods. 2 písm. a) zákona 58/1969 Zb. uviedla, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nemá ten, kto si väzbu zavinil sám najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojim konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia. Ak sa žalobkyňa domáha náhrady nemajetkovej ujmy podľa ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, poukázala žalovaná na ust. § 13 OZ, podľa ktorého je základným hmotnoprávnym predpokladom zodpovednosti neoprávnený zásah spôsobený vyvolať ujmu na osobnosti občana spočívajúcu v porušení či ohrození práv chránených ustanovením § 11 OZ. Dôvodom vylučujúcim neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv je okolnosť, že k zásahu došlo v rámci primeraného hájenia právom chránených záujmov, či už vlastných alebo cudzích, prípadne verejných, pri výkone stanoveného subjektívneho práva alebo pri plnení zákonom uloženej povinnosti. Osobnosť fyzickej osoby je v zmysle ust. § 11 a § 13 ods. 1 OZ chránená iba vo vzťahu k tým zásahom do jednotlivých osobnostných práv, ktoré možno kvalifikovať ako neoprávnené - protiprávne. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde tam, kde je tento zásah dovolený zákonom. Tak je tomu v prípade vedenia trestného konania proti fyzickej osobe podľa príslušných ustanovení Tr. poriadku. Preto trestné stíhanie a väzbu žalobkyne nemožno podľa ust. § 11 a nasl. OZ považovať za neoprávnený zásah do jej osobnostných práv a to ani v prípade, že došlo k jej právoplatnému oslobodeniu spod obžaloby. Zároveň podľa názoru žalovanej žaloba žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby nie je právne opodstatnená ani podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko žalobkyňu nemožno považovať za obeť zatknutia alebo zadržania podľa uvedeného ustanovenia, keďže jej väzba nebola v rozpore s príslušnými ustanoveniami Tr. poriadku. Na základe uvedeného žiadala žalovaná žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalobkyni náhradu trov konania nepriznať. Žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila.

Žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom podaní k vyjadreniu žalovanej dňa 2.2.2011 uviedla, že žalobkyňa bola v trestnom konaní trvajúcom viac ako 9 rokov a 5 mesiacov obvinená a podrobená procesným úkonom a obmedzeniu svojej osobnej slobody, vrátane výkonu samotnej väzby v trvaní viac ako 11 mesiacov, hoci bola nevinná. Jej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva priamo z čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle uvedeného článku, rozsah náhrady škody spočíva v náhrade materiálnej ujmy ako aj v náhrade morálnej ujmy. Odškodnená má byť akákoľvek ujma vrátane ujmy nemajetkovej. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Žalobkyňa bola trestne stíhaná a v rámci tohto stíhania aj vzatá do väzby, spod obžaloby bola právoplatne oslobodená, keď nebolo dokázané, že sa stali skutky pre ktoré bola stíhaná. Jednalo sa preto o nezákonné trestné stíhanie a nezákonné obmedzenie osobnej slobody žalobkyne, za ktoré štát nesie zodpovednosť. Už samotné trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného a výrazne zasahuje do jeho súkromného života, cti a dobrej povesti. O to viac je takýmto zásahom obmedzenie osobnej slobody jednotlivca. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom orgánov činných v trestnom konaní v rámci vyšetrovania a stíhania trestnej činnosti musí existovať garancia, aby v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostalo sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu neoprávnene podrobený. Ak bolo nedôvodné trestné stíhanie, bola nedôvodná aj väzba. Žalobkyňa si väzbu nezavinila ani žiadnym svojim

konaním neprivodila, ani nedala príčiny pre obavy, ktoré by boli dôvodom väzby. Do väzby v roku 2000 bola vzatá z dôvodu podľa ust. § 67 ods. 1 písm. b) trestného poriadku, teda pre obavu z pôsobenia na svedkov alebo spoluobvinených alebo z dôvodu marenia objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie, pričom dôvodnosť takejto obavy bola odôvodnená poukázaním na realizované záznamy telekomunikačnej prevádzky vykonaných v zmysle § 88 trestného poriadku. Z rozsudku Krajského súdu v Košiciach však vyplýva, že uvedené záznamy neboli získané v súlade so zákonom. V odôvodnení uznesenia o vzatí do väzby súd konštatoval, že dôvody útekovej väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. a) trestného poriadku neboli naplnené, keďže nebola dôvodná obava, že žalobkyňa ujde alebo sa bude skrývať a poukázal aj na skutočnosť, že žalobkyňa súdu uviedla adresu, na ktorej sa zdržiava a k procesným úkonom sa dostavila. Žalobkyňa naviac prehlásila, že žiadne osoby v súvislosti s uvedeným trestným konaním neovplyvňovala ani inak priebeh vyšetrovania nemarila.
V roku 2006 žalobkyňa vykonala väzbu na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach, ktorým bolo rozhodnuté o jej vzatí do väzby z dôvodu podľa § 67 ods. 3 písm. a), c) trestného poriadku. Žalobkyňa nebola na úteku ani sa neskrývala, aby sa vyhla trestnému stíhaniu alebo trestu. Zo samotného uznesenia pritom zároveň vyplýva, že žalobkyňa sa vytýčených termínov pojednávaní pravidelne zúčastňovala. Bolo to práve v dôsledku nezákonného trestného stíhania a finančných problémov, v ktorých sa žalobkyňa ocitla, keď z dôvodu neschopnosti riadne a včas uhrádzať nájomné, bola nútená spolu so svojou dcérou takmer každoročne meniť nájom a hľadať si nové bydlisko. Väzba bola uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 1T/29/2000 zo dňa 24.6.2006 žalobkyni predĺžená až do 7.10.2006, pričom ako dôvod predĺženia väzby bolo uvedené, že „..predmetnú trestnú vec nebolo možné ukončiť v dôsledku neúčasti svedkov na hlavných pojednávaniach, no i v dôsledku procesných návrhov obžalovaných“ a „vzhľadom na obťažnosť veci“. Žalobkyňa však predĺženie väzby žiadnym spôsobom nezavinila ani priebeh trestného konania nijak nemarila ani nesťažovala. Obmedzenie osobnej slobody žalobkyne bolo nedôvodné, keďže nedôvodným a neopodstatneným bolo celé trestné stíhanie a nebyť nedôvodného trestného stíhania, nebola by žalobkyňa vôbec vystavená obmedzeniu svojej osobnej slobody v podobe väzby. Je preto zároveň nerozhodné, či si žalobkyňa svojim konaním vôbec väzbu zavinila. Dôvody uvedené pre pozbavenie osobnej slobody žalobkyne neboli relevantné ani dostatočné a neodôvodňovali jej pozbavenie osobnej slobody a vzatie do väzby.
Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a to o to viac, ak sa jedná o obvinenie neopodstatnené, čo je následne právoplatne potvrdené oslobodzujúcim rozsudkom súdu, podľa ktorého sa skutok, z ktorého bol jednotlivec obvinený nestal, prípadne nebol trestným činom. Tak tomu bolo aj v tomto prípade. Pokiaľ boli v trestnom konaní vydané rozhodnutia, ktoré sa ukázali ako nezákonné alebo si príslušné orgány v priebehu trestného konania počínali nezákonným spôsobom alebo spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv, vrátane prieťahov v konaní, jedná sa o postupy, ktorými došlo k porušeniu osobnostných práv jednotlivca. Vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania voči žalobkyni, ktoré skončilo právoplatným oslobodením ako nevinnej spod obžaloby z dôvodu nepreukázania, že sa stali skutky, pre ktoré bola žalobkyňa stíhaná, je potrebné považovať za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia a za nezákonné a nedôvodné treba považovať aj celé trestné stíhanie. V danom prípade je potrebné vychádzať z toho, že žalobkyňa trestný čin, za spáchanie ktorého bola obvinená nespáchala a že teda obvinenie nemalo byť proti nej vôbec vznesené a vôbec nemalo byť začaté ani vedené trestné stíhanie. Ak došlo k oslobodeniu jednotlivca spod obžaloby, podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo, je nevinný, trestný čin nespáchal, vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Za súladné so zákonom rovnako nemožno označiť ani prieťahy v konaní. Aj v prípade ak by bol v označenej veci postup orgánov činných v trestnom konaní posúdený ako formálne správny a v súlade s ustanoveniami trestného poriadku (za čo však nemožno považovať vzniknuté prieťahy v konaní ani nezákonne realizované záznamy telekomunikačnej prevádzky) uvedená skutočnosť by nič nemenila na nezákonnosti a neodôvodnenosti rozhodnutia o vznesení obvinenia a začatí a vedení trestného stíhania voči žalobkyni a na tom, že všetky úkony a inštitúty realizované v rámci trestného konania boli vykonávané na nevinnej osobe - žalobkyni, ktorej bola v dôsledku nezákonného trestného stíhania a vykonanej väzby spôsobená nemajetková ujma, za ktorú jej prináleží primeraná náhrada a preto je nárok žalobkyne uplatnený v tomto konaní dôvodný.

Okresný súd Košice II rozsudkom sp. zn. 17C 166/2010-346 zo dňa 16.1.2012 žalobu zamietol. Na odvolanie žalobkyne, Krajský súd v Košiciach, uznesením sp. zn. 9Co/75/2012-492 zo dňa 28.2.2013 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia Krajský súd uviedol, že ak došlo k spôsobeniu škody žalobkyni ako obžalovanej takým nezákonným uznesením o vznesení obvinenia, proti ktorému žalobkyňa využila možnosť podať sťažnosť, štát za

túto škodu zodpovedá, pričom tejto zodpovednosti sa nemôže zbaviť (§ 1 - 3 zák. č. 58/1969 Zb.z.). Pokiaľ k uplatneniu práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a následným vedením trestného stíhania v danom prípade dochádza za situácie, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené ako nezákonné (§ zák. č. 58/1969 Zb. z.), rozhodujúcim je, že žalobkyňa bola spod obžaloby právoplatne oslobodená, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola stíhaná, t.j. spod obžaloby bola oslobodená z pre obžalovaného najpriaznivejšieho zákonom uznaného dôvodu na oslobodenie spod obžaloby. Pritom ani jeden zo zákonov (ani zák. č. 58/1969 Zb. z., ani zák. č. 514/2003 Z. z.) v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím neukladá posudzovať dôvod, pre ktorý obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby. Oba zákony sledujú, aby bola odčinená každá (a to tak majetková, ako i nemajetková) ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi. Podľa oboch týchto zákonov je daná zodpovednosť štátu za ujmu spôsobenú začatím a následným vedením trestného stíhania v prípade, že trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Neposudzuje sa totiž správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní (ďalej „OČTK“) pri začatí trestného stíhania, ale rozhodujúcim je výsledok trestného stíhania. Týmto v danom prípade je právoplatný rozsudok žalobkyňu oslobodzujúci spod obžaloby, v dôsledku čoho na žalobkyňu je potrebné hľadieť ako na nevinnú, a preto tento oslobodzujúci rozsudok má rovnaké dôsledky ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Predpoklad o spáchaní trestného činu žalobkyňou nebol potvrdený. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa zamietol nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a následným vedením trestného stíhania poukazujúc jednak na dôkaznú núdzu, do ktorej sa OČTK dostali, a jednak na zásadu in dubio pro reo, rozhodol tak v priamom rozpore so zákonom, pretože v tomto rozsahu prihliadal na skutočnosti, na ktoré z hľadiska vyššie podrobne uvedených nevyhnutných predpokladov zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a následný nesprávny úradný postup ani zákon č. 58/1969 Zb. z. ani zákon č. 514/2003Z. z., prihliadať neumožňuje. Pokiaľ súd prvého stupňa pre premlčanie zamietol uplatnený nárok za ujmu spôsobenú vykonaním I. väzby za obdobie od 5.1.2000 do 5.4.2000 pochybil, pretože premlčanie tohto nároku namietané nebolo. Právny záver o premlčaní nároku však neobstojí, pretože dňom 7.5.2010 v dôsledku podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na ústredný orgán došlo k spočívaniu plynutia premlčacej doby až do 7.11.2010, pričom k uplatneniu práva na súde došlo dňa 5.11.2010, teda pred uplynutím premlčacej doby. Pokiaľ súd prvého stupňa zamietol uplatnený nárok na náhradu ujmy spôsobenej vykonaním II. väzby s odôvodnením, že žalobkyňa si túto spôsobila sama, jeho rozhodnutie v tomto rozsahu je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie. Pokiaľ ide o posudzovanie zodpovednosti štátu za rozhodnutie o väzbe, skutočnosť, že v danom čase väzba sa javí ako dôvodná, nič nemení na tom, že v konečnom dôsledku žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená, a preto ide o nezákonné obmedzenie jej osobnej slobody, pritom predmetom dokazovania v konaní o náhradu škody (ujmy) je jedine otázka, či žalobkyňa si väzbu zavinila sama. Pokiaľ súd prvého stupňa dospel k záveru, že na prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zbytočných prieťahoch v trestnom konaní nie je daná jeho právomoc, mal postupovať podľa ust. § 104 ods. 1 O.s.p., konanie zastaviť a vec v uvedenom rozsahu postúpiť príslušným orgánom na jej prerokovanie. Podľa odvolacieho súdu však rozhodovanie o takto uplatnenom nároku je obvyklým predmetom výkonu súdnictva v občianskoprávnej agende, súd sa ním mal meritórne zaoberať, pričom nejde o preventívny nástroj proti neprimeranej dĺžke trestného konania, ale poskytuje následnú kompenzáciu za už vzniknutú ujmu.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa vytknuté pochybenia odstráni, s prihliadnutím na všetky okolnosti a relevantnú právnu úpravu posúdi, či žalobkyňa má nárok na náhradu škody (ujmy) spôsobenej rozhodnutiami o I. a II. väzbe a neprimeranou dĺžkou trestného konania. V prípade, že po vykonanom potrebnom dokazovaní dospeje k záveru, že žalobkyňa si väzbu zavinila sama, tento náležite odôvodní. V opačnom prípade pristúpi k posúdeniu naplnenia ostatných vyššie uvedených kritérií (ad 1/ až 6/), ohľadom všetkých uplatnených nárokov (nezákonné začatie a následné vedenie trestného stíhania, rozhodnutia o väzbe, prieťahy v trestnom konaní), pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení. Pritom bude na žalobkyni, aby tvrdila a preukazovala okolnosti odôvodňujúce priznanie náhrady nemajetkovej ujmy s tým, že bude na úvahe súdu, aby po zvážení individuálnych skutkových okolností posudzovaného prípadu, a to svedčiacich tak v prospech, ako prípadne aj v neprospech žalobkyne, stanovil jej primeranú výšku, pričom ozrejmí kritériá, hľadiská a následky, ktoré žalobkyňa znášala počas trvania trestného stíhania v rôznych sférach jej života, ktoré pri tom zvažoval a svoje rozhodnutie v tomto smere dostatočne odôvodní. Bude prihliadať aj na to, aby prípadne nedochádzalo k dvojitému odškodneniu toho istého (trestné stíhanie, väzba, neprimeraná

dĺžka trestného konania). Pritom prihliadne na všetky rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli (a prípadne ešte vyjdú) za konania najavo, vysporiada sa s odvolacími námietkami i právnou argumentáciou žalobkyne.

Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom navrhovateľky, výsluchom svedkov, prednesmi právnych zástupcov účastníkov konania, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, oboznámením sa s obsahom trestného spisu sp. zn. 1T/29/2000 a zistil tento skutkový stav:

Uznesením Krajského úradu vyšetrovania policajného zboru v Košiciach zo dňa 30.11.1999 č.k. ČVS: KÚV-91/OVEK-1999, bolo voči žalobkyni vznesené obvinenie a začaté stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že ako konateľka spoločnosti SKANIA, s.r.o. so sídlom Levočská č. 4, Košice si na základe fiktívnych a neuskutočnených obchodných aktivít uplatnila vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty od štátu v období od novembra 1997 do mája 1998 v celkovej výške 17.439.052,- Sk ku škode Slovenskej republiky.

Proti uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa sťažnosť, ktorá bola Krajskou prokuratúrou v Košiciach uznesením zo dňa 3.1.2000 č. k. 1Kv 47/1999-10 ako nedôvodná zamietnutá.

Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 5.1.2000 sp. zn. 6Ntv 2/2000 bola žalobkyňa vzatá do väzby, ktorá začala plynúť dňom 4.1.2000. Proti uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa sťažnosť, ktorá bola Krajským súdom v Košiciach uznesením zo dňa 19.1.2000 zamietnutá. Z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu vyplynulo, že u obvinenej je obava, že ponechaním na slobode by mohla pôsobiť na svedkov, ktorí budú na okolnosti skutku pre ktorý bolo proti nej vznesené obvinenie vypočutí. Skutok pre ktorý bolo proti obvinenej vznesené obvinenie je kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 trestného zákona. Z doteraz vykonaného dokazovania vyplýva, že obvinená je podozrivá z protiprávneho konania, ktorým bola spôsobená škoda Slovenskej republike vo výške presahujúcej 17.000.000,- Sk odpočtom dane z pridanej hodnoty.

Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 17.3.2000 sp. zn. 6Ntv 2/2000 bola žalobkyňa prepustená z väzby dňa 5.4.2000. Proti uzneseniu Okresného súdu Košice I o prepustení žalobkyne z väzby podal sťažnosť krajský prokurátor. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 5.4.2000 č.k. 6To/100/2000-30 sťažnosť krajského prokurátora zamietol z dôvodu, že v posudzovanom prípade už pominuli dôvody, pre ktoré obvinená bola vzatá do väzby a z odôvodnenia uznesenia vyplynulo, že krajským úradom vyšetrovania bolo vykonané rozsiahle zdokumentovanie trestnej činnosti jednak výsluchmi svedkov, pracovníkov banky, opakovane pracovníkov daňového úradu, ako aj JUDr. E., ktorú obvinená mala snahu ovplyvňovať. Boli zadovážené potrebné listinné dôkazy, vykonaná regoknícia osôb, domová prehliadka a prehliadka priestorov jej pracoviska.

Dňa 27.9.2000 podal krajský prokurátor v Košiciach obžalobu na žalobkyňu pre pokračujúci trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, 5 Tr. zákona z dôvodov uvedených v obžalobe (č.l. 19).

Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 1T/29/2000-1401 zo dňa 3.7.2001 vrátil vec prokurátorovi na došetrenie (č.l. 33). Svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že v prípravnom konaní nebol náležite zistený skutkový stav a neboli vykonané dôkazy dôležité pre správne a zákonné rozhodnutie o obvinených. Predovšetkým nebolo preukázané, že došlo k dohode medzi obvinenou C. a E. o založení spoločnosti SKANIA, nebolo preukázané, že táto spoločnosť nevykonávala podnikateľskú činnosť. Navrhol, aby opätovne boli vypočuté všetky obvinené na horeuvedené skutočnosti, ako aj na okolnosti vzájomných telefonátov ešte pred založením spoločnosti a vzhľadom na okolnosti prípadu sa zamerať na dokazovanie, ktoré by mohlo preukázať, že v danom prípade mohlo ísť o organizovanú skupinu. Proti uzneseniu o vrátení veci prokurátorovi na došetrenie podal sťažnosť krajský prokurátor. Najvyšší súd SR uznesením č.k. 4To/7/2002 zo dňa 5.6.2002 napadnuté uznesenie zrušil a Krajskému súdu v Košiciach uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol z dôvodu, že vzhľadom na priebeh a výsledky prípravného konania existuje dostatočný podklad pre záver, že postavenie obvinených, za súčasnej dôkaznej situácie, pred súd je dôvodné.

Z obsahu trestného spisu sp. zn. 1T/29/2000-1730 súd zistil, že Krajský súd v Košiciach dňa 13.10.2005 vydal príkaz na zatknutie obžalovanej R. C. z dôvodu, že Krajský súd vytýčil termín

hlavného pojednávania v predmetnej trestnej veci na deň 29. až 30. septembra 2005. Na základe skutočností známych zo spisu požiadal policajný orgán o doručenie predvolania na hlavné pojednávanie obžalovanej, pretože táto zásielky súdu opakovane neprevzala a zo správy OO PZ SR Košice - nad Jazerom zistil, že menovaná sa na adrese trvalého bydliska nezdržiava a podľa prešetrovania bolo zistené, že sa na uvedenej adrese zdržiava len sporadicky. Adresa poštového boxu, ktorú udala obžalovaná ako kontaktnú adresu, bola podľa oznámenia poštového úradu zrušená. Neúspešné bolo i predvolanie obžalovanej prostredníctvom mobilného telefónu na telefónne číslo, ktoré nahlásila ako telefónny kontakt, pretože podľa zistenia súdu, telefónna stanica u daného čísla neexistuje. Krajský súd taktiež zistil zo správy vyšetrovateľa ÚJaKP OR PZ SR Košice II, že obžalovaná R. C. je obvinená pre ďalšiu úmyselnú trestnú činnosť, a to pre spolupáchateľstvo trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zákona a iné, ktorých skutkov sa mala dopustiť v období mesiacov júl 2003 až august 2004. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 1T/29/2000-1749 zo dňa 8.2.2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 1T/29/2000-1754 zo dňa 22.2.2006 bolo rozhodnuté o vzatí žalobkyne do väzby, ktorá začala plynúť dňa 7.2.2006 z dôvodu podľa ust. § 67 ods. 3 písm. a), c) Tr. poriadku.
Do zápisnice o výsluchu v trestnom konaním dňa 8.2.2006 žalobkyňa uviedla, že bola zadržaná 7.2.2006 o 14.00 hod. v byte na E. ulici č. XX v T., kde sa zdržiavala. Na poslednej uvedenej adrese svojho bydliska D. č. X sa zdržiavala do mája až júna 2004, následne sa pohybovala po rôznych ubytovniach a od 13.4.2005 bývala na E. č. XX, v súčasnosti nemá žiaden mobilný telefón, je proti nej vedené trestné stíhanie pre ďalšie skutky, právne kvalifikované ako podvody a úverové podvody. Svoju adresu súdu neoznámila z dôvodu, že tak nemohla urobiť, pretože ju zadržiaval P. E. v byte, nie fyzicky, ale spôsobom, že jej povedal, že sa nemôže vonku ukázať, lebo je po nej vyhlásené pátranie. Po vyhlásení uznesenia o vzatí do väzby sa žalobkyňa vzdala sťažnosti proti tomuto uzneseniu.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach 26.4.2006, právoplatným dňa 7.5.2006, č.k. 1T/29/2000-1872 bola lehota trvania väzby žalobkyne predĺžená do 7.10.2006.

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.10.2006 bola obžalovaná R. C. (a ostatné obžalované) v zmysle ust. § 226 písm. a) trestného poriadku oslobodená spod obžaloby krajského prokurátora v Košiciach zo dňa 27.9.2000 pre pokračovací trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť tak, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode medzi obžalovanou R. C. a JUDr. K. D. obžalovaná R. C. dňa 12.11.1997 založila spoločnosť SKANIA, s.r.o. so sídlom v Košiciach na Levočskej ulici č. 4 a napriek tomu, že spoločnosť počas celej svojej existencie nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť obžalovaná R. C. ako konateľka spoločnosti dňa 12.12.1997, dňa 16.1.1998, dňa 23.3.1998, dňa 27.4.1998 a dňa 22.6.1998 predložila Daňovému úradu Košice IV daňové priznanie s fingovanými údajmi o zdaniteľných plneniach na základe ktorých si uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty celkovo vo výške 17.439.052,- Sk. Z odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku týkajúceho sa žalobkyne vyplynulo, že z vykonaného dokazovania je nepochybne preukázané, že Daňový úrad Košice IV, zaslal v predmetnom období na účet spoločnosti SKANIA, s.r.o. sumu 17.429.268,- Sk z titulu nadmerného odpočtu DPH. V priebehu vykonaného dokazovania však nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval predchádzajúcu vzájomnú dohodu medzi obžalovanou R. C. a JUDr. K. D.. Bolo preukázané, že obžalovaná Eva C. založila spoločnosť SKANIA, s.r.o., ktorej bola po celú dobu existencie predmetnej firmy konateľkou. Pokiaľ sa ďalej týka predloženia daňových priznaní s fingovanými údajmi o zdaniteľných plneniach v jednotlivých obdobiach, v priebehu vykonaného dokazovania nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by jednoznačne uvádzal, že údaje predložené daňovému úradu v daňovom priznaní sú fingované. Krajský súd tiež poukázal na výpoveď právnej zástupkyne ÚDR SR Banská Bystrica, pracovisko Košice, ktorá síce uviedla, že nadmerné odpočty boli poukazované spoločnosti SKANIA, s.r.o. neoprávnene, ale na hlavnom pojednávaní svoje tvrdenie vysvetlila tým, že vychádzala z informácií od Ing. C. D.. Potvrdila, že opakovanú kontrolu nebolo možné vykonať pre výmaz predmetnej firmy, pričom nevedela uviesť výšku spôsobenej škody, nakoľko ak by bolo preukázané, že boli predložené reálne, nie fiktívne doklady, išlo by o opodstatnený nárok na nadmerný odpočet DPH. Z výpovedí pracovníkov Poľnobanky, a.s. pobočka Košice i z listinných dôkazov vyplynulo, že obžalovaná R. C. si zriadila v predmetnej pobočke bežný účet firmy SKANIA, s.r.o. a v dňoch 19.1., 18.2., 24.4., 27.5. a napokon 31.7.1998 z bežného účtu svojej firmy vybrala finančné prostriedky vo výške 17.429.268,- Sk. V prípravnom konaní boli vykonané rekognície obžalovaných R. C. a obžalovanej JUDr. K. D., ktoré potvrdili, že to bola obžalovaná JUDr. K. D., ktorá sprevádzala obžalovanú R. C. pri výbere finančných prostriedkov. Súčasne z ďalších listinných dôkazov však vyplýva,

že obžalovaná JUDr. K. D. sa pohybovala a to i v dobe výberu finančných prostriedkov z účtu firmy SKANIA v predmetnej pobočke banky z dôvodu bankových operácií na jej vlastných účtoch, čím bola potvrdená jej obrana ohľadom prítomnosti v tejto pobočke. Vyššie uvedené skutočnosti viedli Krajský súd v Košiciach k záveru, že nebolo dokázané, že by sa stali skutky, pre ktoré sú tak obžalovaná R. C. ako i obžalovaná JUDr. K. D. v skutkoch, bodoch 1 až 5 obžaloby obžalované a preto postupoval vo vzťahu k obom podľa § 226 písm. a) trestného poriadku a oslobodil ich spod obžaloby Krajského prokurátora v Košiciach pre uvedené skutky právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal krajský prokurátor dňa 9.1.2007 odvolanie. Najvyšší súd SR uznesením č.k. 3To 1/2007 zo dňa 27.5.2009 odvolanie prokurátora zamietol. V odôvodnení uznesenia najvyšší súd uviedol, že rozsah vykonaného dokazovania je v rozhodovanej veci dostatočný a nie je ani zrejmé, ktoré ďalšie dôkazy by bolo možné (a účelné) ešte ďalej procesne relevantne vykonať. Základom súčasného stavu vecí je evidentne aj skutočnosť, že nie je k dispozícii originál daňového spisu SKANIA, s.r.o, pričom otázna je nielen sekundárnosť zaobstaraného spisového materiálu (existujú len kópie) ale aj otázka, či ide o materiál kompletný. Túto otázku sa snažili orgány doteraz činné v trestnom konaní riešiť, ale patričné dôkazy sa nepodarilo zaobstarať. Krajský súd túto situáciu hodnotil ako základ pre oslobodzujúci rozsudok, pričom v podstate konštatoval, že ide o stav dôkaznej núdze a v súčasnosti už neodstrániteľnú chybu v dokazovaní. Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa rozhodol v intenciách ust. § 2 ods. 6 trestného poriadku, vykonané dôkazy hodnotil vo vzájomných súvislostiach a logicky, pričom správne aplikoval aj zásadu „in dubio pro reo“, ktorá sa musí prejaviť pri rozhodovaní súdu.

Listom zo dňa 4.5.2010 adresovaným Ministerstvu spravodlivosti SR žalobkyňa žiadala o predbežné prerokovanie nároku podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov a podľa § 15 zákona č. 514/2003 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorou si uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu vo výške 6.000,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie a za jeho neprimeranú dĺžku vo výške 100.000,- eur.

Z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach zo dňa 27.4.2010 vyplynulo, že žalobkyňa je poberateľkou dávky a príspevku k dávke v hmotnej núdzi od októbra 2006 doposiaľ.

Z potvrdení predložených žalobkyňou vyplynulo, že žalobkyňa mala v období od 31.5.2010 do 4.10.2010 uzavretú dohodu o vykonaní práce so spoločnosťou INDEX NOSLUŠ, s.r.o., jej čistý príjem za uvedené obdobie bol 206,19 eur. Od 29.6.2010 bola žalobkyňa zaregistrovaná vo firme Študentský servis, s.r.o. Košice na dohodu o vykonaní práce s príjmom za mesiac júl vo výške 108,15 eur, za mesiac 225,57 eur a mesiac september 382,13 eur a z potvrdenia spoločnosti SG Trade, s.r.o. zo dňa 20.10.2010 vyplynulo, že žalobkyňa v tejto spoločnosti pracovala na dohodu o vykonaní práce v období od apríla do júna 2010. Žalobkyňa ďalej na základe dohody o vykonaní práce pracovala v spoločnosti Kaleidoskop, spol. s r.o. v období od 22.9.2010 do 31.12.2010.

Z potvrdenia ošetrujúceho lekára žalobkyne zo dňa 16.3.2011 vyplynulo, že žalobkyňa je v dlhodobej lekárskej starostlivosti pre psychické ťažkosti, depresívne stavy.

Z lekárskej správy - nálezu zo dňa 17.6.2011, potvrdenej ošetrujúcou lekárkou žalobkyne vyplynulo, že žalobkyňa je v zdravotnej starostlivosti zdravotného obvodu od roku 2004. V dokumentácii sa nachádza údaj o liečbe depresie, stavov úzkosti, nespavosti, lakrimozity; od roku 2001 - občasná ambulantná liečba u psychiatra. Boli jej nasedené antidepresívne lieky, ktoré užíva dodnes. Ide o zmiešanú anxiózno depresiu.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že v roku 1999 bolo voči nej vznesené obvinenie aj napriek tomu, že bola nevinná. Vykonaná väzba urobila v jej živote ako citovom tak rodinnom i spoločenskom prevrat. Prišla o rodinu, o známych, nevie si nájsť prácu. Po rozvode manželstva sa sama starala o dcéru, s ktorou mala až do chvíle vznesenia obvinenia dobrý vzťah. Ich vzťahy sa narušili, pretože dcéra bola v tom čase vo veku, keď nevedela pochopiť čo sa deje, vyčítala jej, že nemala prácu, peniaze, to čo sa stalo. Preto sa odcudzili na dlhý čas. Takisto sa narušili vzťahy s rodinou

a to s jej matkou i sestrou, s ktorými sa predtým často navštevovali. Po tom, čo sa stalo, pre nich neexistuje. Mala tiež veľký okruh známych, ktorí sa jej otočili chrbtom, keď sa stretnú tvária sa, že ju nevidia. Po vykonanej väzbe začala trpieť psychickými problémami, depresiami, ktorými trpí dodnes. Ani po vynesení oslobodzujúceho rozsudku sa vzťahy s rodinou a priateľmi neobnovili. Vzťah s dcérou sa upravil, s rodinou sa však vôbec nestretáva. Pokiaľ ide o zamestnanie predtým, ako bola vzatá do väzby, pracovala v rôznych súkromných firmách, poslednou firmou bola spoločnosť Horizont. Pred vzatím do väzby z tejto firmy odišla a založila si vlastnú spoločnosť SKANIU. Táto fungovala od roku 1997 do roku 1998. V čase po prvom prepustení z väzby dňa 5.4.2000 nikde nepracovala, poberala sociálne dávky, na úrade práce nahlásená nebola. Následne bola vzatá do väzby od 7.2 do 7.10.2006. V období medzi rokom 2000 až februárom 2006 pracovala len brigádnicky, prípadne na ústne dohody, pretože si nevedela nájsť prácu. Ani v súčasnosti nie je v trvalom pracovnom pomere u žiadneho zamestnávateľa. I napriek tomu, že sa snaží nájsť si zamestnanie, reagovala na inzeráty, na oznamy, problém je v tom, že bola trestne stíhaná a vo väzbe. Počas výkonu prvej väzby v roku 2000 ju 2 alebo 3 krát navštívila jej dcéra, inak ju nikdy nikto nenavštívil. Po skončení trestného stíhania sa jej život veľmi zmenil, žije uzavreto, nechodí do spoločnosti, predtým žila spoločenským životom. Na otázku zástupcu žalovanej žalobkyňa uviedla, že nebola v minulosti trestne stíhaná za iné skutky a na skutočnosti týkajúce sa peňazí vyplatených spol. SKANIA za nadmerný odpočet DPH a ukončenie podnikania sa odmietla vyjadriť.

Svedok JUDr. X. T. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že žalobkyňa bola konateľkou spoločnosti SKANIA a zároveň jeho klientkou v čase konania na daňovom úrade. Po vznesení obvinenia ju obhajoval. Pokiaľ ide o daňové konanie, v tomto sa žalobkyňa snažila poskytovať vyšetrovateľom všetky informácie, ktoré jej boli známe. Skutočnosť, že bola obvinená z tak závažného trestného činu, žalobkyňa znášala ťažko a bola na tom psychicky veľmi zle. Veľký problém u nej nastal v čase, keď sa jej rozpadli vzťahy jednak s dcérou, jednak s jej druhom, nemala stálu adresu pobytu a nedostavovala sa na výzvy orgánov činných v trestnom konaní. V prvom prípade bola žalobkyňa vzatá do kolúznej väzby, v druhom prípade to bola väzba z dôvodu, že žalobkyňa marila vyšetrovanie. V čase častých zmien podnájmu, bol so žalobkyňou v telefonickom kontakte pre prípad jej účasti na vyšetrovacích úkonoch. Bolo však aj obdobie, kedy mala žalobkyňa veľký problém dostaviť sa na tieto úkony, nakoľko v danom prípade bolo potrebné preukázať, že doručenie predvolania je vykázané. Svedok ďalej uviedol, že žalobkyňa veľmi ťažko znášala väzbu, pýtala sa prečo len ona je vo väzbe a nie aj ďalšie osoby, voči ktorým bolo vznesené obvinenie. Bola na pokraji psychického zrútenia, navonok došlo u nej k veľkými zmenám k horšiemu. Žalobkyňa bola veľmi atraktívna žena, avšak v priebehu konania a po jeho skončení ňou zďaleka nie je. S tým že žalobkyňa bola vzatá do väzby sa veľmi ťažko vedela vysporiadať aj jej dcéra. Prvotný problém vznikol vtedy, keď prišli policajti a vzali počítač ako dôkaz, na ktorom sa hrala aj dcéra žalobkyne. Uvedenú situáciu dcéra žalobkyni vytýkala aj v listoch. Po návrate z výkonu prvej väzby sa žalobkyňa snažila dať svoje vzťahy do poriadku, mala aj partnera, ktorý však veľmi negatívne reagoval na to, že uvedený čin bol publikovaný v novinách a mal problém s tým, že sa jedná o taký veľký podvod a on s ňou žil. Samotné trestné stíhanie zvlášť to, že bola žalobkyňa vzatá do väzby, ju veľmi fyzicky aj psychicky poznačilo.

Svedkyňa C. V. vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že žalobkyňu pozná veľmi dlho, asi od roku 1995, je jej veľmi dobrá známa a kamarátka. Keď sa so žalobkyňou zoznámila bola úplne normálnym človekom, mala rodinu, veľa priateľov, bola plná elánu, mala rôzne záujmy, chodila do práce a predovšetkým sa venovala svojej dcére. Keď svedkyňa potrebovala pomoc bez problémov jej pomohla, vypočula. Dnes je to zlomený človek bez priateľov, skrýva sa doma, nedokáže si nájsť prácu, keď sa informuje o voľných pracovných miestach všade je potrebné vypísať dotazníky a keď uviedla, že bola trestne stíhaná len jej oznámili, že zavolajú. Všetci sa jej otočili chrbtom, rodina, priatelia aj vlastná dcéra. Vykonaná väzba žalobkyňu veľmi poznačila a ani oslobodzujúci rozsudok to nezmenil. Keď bola žalobkyňa prepustená z väzby stále rozmýšľala o tom, čo sa s ňou dialo, každý ich rozhovor končí pri tom, prečo tam bola a pod.. Nikto s ňou nič nechce mať, žalobkyňa sa vyhýba ľuďom, žije v strese a depresii. Najviac však trpí tým, že sa jej otočila chrbtom rodina, predovšetkým jej matka a dcéra.

Svedkyňa S. T. vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že je matkou žalobkyne, s ktorou už 13 rokov nie je v kontakte. Uviedla, že o tom, čo sa pred 13 rokmi stalo sa nedozvedela od žalobkyne - svojej dcéry, ale až z tlače, keď už bola vo väzbe, pričom nevedela o čo sa jedná, len že žalobkyňa spreneverila peniaze. Nesnažila sa ani zistiť čo sa stalo, mala zdravotné problémy, problémy so srdcom, prekonala mozgovú príhodu. Žalobkyňu ani nenavštívila vo väzbe ani jej nepísala. Pred začatím trestného konania bol jej vzťah s dcérou normálny. Od začatia trestného stíhania sa až do dnešného (pojednávania) dňa nestretli.

Zmenu na žalobkyni videla len vo výzore, k ostatným skutočnostiam sa vyjadriť nevedela. Svedkyňa ďalej uviedla, že určitý čas sa musela starať o dcéru žalobkyne, ktorá v tom čase navštevovala strednú školu, mala asi 15-16 rokov, potom sa vrátila k žalobkyni. V súčasnosti už dcéra žalobkyne asi 4 až 5 rokov nejaví o ňu záujem. Keď boli v kontakte o žalobkyni sa nerozprávali. Uviedla, že o tom, že žalobkyňa podnikala vedomosť nemala, ani o tom, že mala nejaké peniaze.

Právny zástupca žalobkyne uviedol, že uplatnený nárok v sume 6.000,- eur je nemajetková ujma za väzbu a táto suma zodpovedá rozhodovacej praxi súdov. Ďalej si navrhovateľka uplatňuje nárok za nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla z dôvodu, že vôbec bolo trestné stíhanie vedené a to aj s ohľadom na jeho dĺžku. Vychádzal z toho, že ak raz bolo trestné stíhanie vedené je nerozhodné, či bolo formálne vedené v súlade s trestným poriadkom alebo nie, rozhodujúce je, že žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená a všetky následky a ujmy vzniknuté konaním štátnych orgánov je štát povinný jej nahradiť. Pokiaľ ide o výšku náhrady tá sa odvíja od následkov tohto zásahu a okolností, za ktorých k nemu došlo. Ide najmä o zásah do súkromia osobnej slobody žalobkyne, kde obmedzenie osobnej slobody je možné nielen väzbou, ale aj celým priebehom trestného konania. Svoj nárok teda žalobkyňa odvodzuje od nezákonného prvého rozhodnutia o vznesení obvinenia a tiež aj tým, že postup štátnych orgánov bol nesprávnym úradným postupom práve z dôvodu, že bola oslobodená.
Poukázal na to, že v trestnom konaní nebolo preukázané, že sa stal skutok, z ktorého bola žalobkyňa obžalovaná a to v žiadnom štádiu trestného konania, uvedený skutok nebol preukázaný ani pri vznesení obvinenia, ani z iných ďalších úkonov. Dôkazná núdza nemôže ovplyvniť orgány činné v trestnom konaní tak, že vznesú voči niekomu obvinenie a budú niekoho trestne stíhať. Skutočnosť, že žalobkyňa využila právo nevypovedať v trestnom konaní, jej nemožno pričítať na ťarchu. Orgány činné v trestnom konaní majú predpokladať, že obvinený bude využívať svoje práva. Náhradu škody si žalobkyňa neuplatňuje z dôvodov prieťahov v konaní, ale z dôvodu, že orgány činné v trestnom konaní vôbec konali. Právny zástupca žalobkyne ďalej uviedol, že považujú všetky rozhodnutia za nezákonné a za nesprávny úradný postup všetky úkony, ktoré vykonali orgány činné v trestnom konaní od začiatku trestného stíhania, vznesenia obvinenia až do skončenia trestného konania. Zastával názor, že nesprávny úradný postup nemôže byť posudzovaný formalisticky, či úkony zodpovedali vtedajšej platnej úprave, ale musia byť posudzované vo svetle toho, že žalobkyňa bola oslobodená a je zrejmé, že trestné konanie nikdy nemalo byť začaté ani vedené. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia a ďalšieho vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby, kedy treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a trestné stíhanie proti nemu nemalo byť ani začaté. V danom prípade, z obsahu trestného spisu jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená, pretože nebolo dokázané, že sa žalované skutky stali, žalobkyňa sa ich nedopustila a nikdy jej nemalo byť vznesené obvinenie a vedené trestné konanie proti nej. Právny zástupca žalobkyne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako aj Najvyššieho súdu ČR (čl. 282). Vzhľadom na uvedené mal právny zástupca žalobkyne za to, že základ nároku je v danom prípade daný a to tak vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za samotné trestné stíhanie, ako aj vo vzťahu k nároku za väzbu a aj pokiaľ ide o nárok spojený s prieťahmi v konaní.

Zástupca žalovanej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 predložené právnym zástupcom žalobkyne a mal za to, že v danom prípade treba prihliadať aj na konkrétne dôvody trestného stíhania pričom v uvedenom uznesení najvyššieho súdu sa riešilo ublíženie na zdraví, ktoré malo byť riešené ako priestupok. Pri tak rozsiahlom vyšetrovaní došlo evidentne k pochybeniu orgánov činných v trestnom konaní. Avšak pri skutku, ktorý bol kladený za vinu žalobkyni, bolo vykonané rozsiahle vyšetrovanie a v tomto prípade nedošlo k pochybeniu orgánov činných v trestnom konaní, jednalo sa o dôkaznú núdzu a nemožnosť zistiť dostatočne skutkový stav, či jednoznačne došlo k spáchaniu trestného činu. Z trestného spisu tiež vyplýva, že k stavu dôkaznej núdze dospeli orgány činné v trestnom konaní výlučne konaním žalobkyne a spoluobžalovaných napríklad stratou účtovných dokladov spoločnosti, odmietnutím vypovedať na hlavnom pojednávaní, rýchlou likvidáciou spoločnosti i napriek tomu, že dosahovala vysoké obraty, neposkytnutím dokladov zo strany spoluobžalovaných, podozrivé okolnosti s daním súhlasu daňového úradu pre výmaz spoločnosti a sama žalobkyňa zároveň produkovala dôkazy, aby prípad nebol riadne vyšetrený. Zástupca žalovanej tiež poukázal na rozporné vyjadrenia žalobkyne, keď vo svojej výpovedi uviedla, že spoločnosť SKANIA založila po tom, čo ukončila svoj pracovný pomer v spoločnosti Horizont a mal za to, že v spoločnosti Horizont pracovala a zároveň

si založila aj svoju spoločnosť. Žalobkyňa dosahovala obrovské zisky pričom v konaní tvrdí, že nemala peniaze a mala jej to vyčítať aj jej dcéra. V trestnom stíhaní pri likvidácii spoločnosti bol vysoký likvidačný zostatok a zároveň žalobkyňa vybrala z účtu v banke 17.000.000,- Sk. Mal za to, že nie je možné dávať za vinu štátu skutočnosť, že došlo k dôkaznej núdzi na strane obžaloby, keď žalobkyňa marila vyšetrovanie a trestné stíhanie. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na to, že trestné konanie trvalo 10 rokov uviedol, že v tomto konaní bolo vykonané množstvo úkonov. Prieťahy v konaní nie je možné paušálne posudzovať podľa dĺžky konania, ale podľa vykonaných úkonov.
Poukázal tiež na to, že je rozdiel ak v trestnom konaní dôjde k porušeniu zákona hneď na začiatku alebo ak vykonanými dôkazmi a úkonmi dôjde k oslobodeniu obžalovaného. Trestné konanie v danom prípade bolo tak komplikované, že bolo nevyhnutné vykonať množstvo úkonov vo veci. Vyšetrovateľ mohol v trestnom konaní robiť úkony až po vznesení obvinenia, preto obvinenie bolo vznesené a boli vykonané úkony k zisteniu skutkového stavu. Zároveň uviedol, že v prípade, ak by judikáty uvedené žalobkyňou na podporu preukazovania dôvodnosti jej nároku bolo možné resp. nutné používať automaticky vo všetkých prípadoch, kedy došlo k oslobodeniu osoby trestne stíhanej spod obžaloby, bolo by nutné dôjsť k záveru, že orgán činný v trestnom konaní nemôže zákonne započať trestné stíhanie voči osobe, voči ktorej v dobe rozhodovania o vznesení uznesenia o začatí trestného stíhania nemá k dispozícii relevantné dôkazy, preukazujúce vinu trestne stíhanej osoby. Táto interpretácia je však absurdná, nakoľko práve uznesenie o začatí trestného stíhania dáva orgánom činným v trestnom konaní možnosť uplatniť inštitúty trestného poriadku k riadnemu, dôslednému a náležitému zisteniu skutkového stavu. Uznesenie o začatí trestného stíhania, ktoré je založené na relevantnom skutkovom materiály, nemôže byť považované za nezákonné ani v prípade, ak sa neskôr trestné stíhanie skončí oslobodením spod obžaloby tým skôr v prípade, ak je oslobodenie spod obžaloby výsledkom aplikácie zásady „in dubio pro reo“. Skutočnosť, že štát na základe dnešného štandardu práv poskytovaných obvineným v trestnom konaní vyhovie obžalovanému a prikloní sa k záveru o jeho nevine len preto, že sa orgánom činným v trestnom konaní nepodarilo bezpochyby vinu preukázať, nemôže zakladať automaticky záver o nezákonnosti celého trestného stíhania. Ak by bol takýto záver prijatý ako postulát v tomto konaní, bolo by nutné za stavu, kedy väčšina trestných konaní v dnešnom systéme trestného súdnictva končí oslobodením spod obžaloby dospieť k záveru, že orgány činné v trestnom konaní dnes konajú vo väčšej miere protizákonne ako zákonne. Poukázal na to, že judikát citovaný žalobkyňou vychádza z konkrétneho prípadu, kedy bolo trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví zastavené z dôvodu, že sa nejedná o trestný čin a teda právna kvalifikácia skutku bola policajným orgánom posudzovaná chybne resp. je dôvodné predpokladať, že ak by si policajný orgán pred vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania zadovážil potrebné podklady a informácie nemohol by dospieť k záveru, že uznesenie o začatí trestného stíhania je potrebné vydávať. V trestnom konaní, ktoré je základom uplatňovaného nároku v tomto konaní, bola situácia omnoho komplikovanejšia, jednalo sa o nadmerné odpočty DPH, kedy navrhovateľka nevedela žiadnym spôsobom preukázať legálnosť svojho konania, dokonca svojim aktívnym pôsobením marila vyšetrovanie. V tomto prípade bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní využiť všetky možné zákonné prostriedky na vyšetrenie tohto činu, čo aj urobili. Žalovaná je toho názoru, že práve aktívne marenie zo strany žalobkyne, aby skutok mohol byť riadne prešetrený, bolo dôsledkom oslobodzujúceho rozsudku navrhovateľky pri uplatnení zásady „in dubio pro reo“.

Zástupca žalovanej zároveň poukázal na to, že neexistuje zákonné ustanovenie, ktoré by oprávňovalo súd, aby v občianskom súdnom konaní, zasahoval do trestného konania tým, že by napríklad aproboval postup orgánov v trestnom konaní z hľadiska rýchlosti a účelnosti konania (rozsudok Najvyššieho súdu ČR 30Cdo 57/2005) a súčasne vzniesol námietku premlčania s poukazom na ust. § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.. Ustálená súdna prax uznáva, že pri nesprávnom úradnom postupe nie je potrebné čakať na meritórne ukončenie konania, ale je potrebné nároky z neho vyplývajúce si uplatniť v deň nasledujúci po dni, kedy k nesprávnemu úradnému postupu došlo. Tým dňom začína aj plynutie zákonnej premlčacej lehoty. Nakoľko trestné stíhanie žalobkyne trvalo od 30.11.1999 do 27.5.2009, pričom žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy podala na súde dňa 5.11.2010, právo na prípadnú náhradu nemajetkovej ujmy od 30.11.1999 do 4.11.2007 považuje žalovaná za premlčané.

Žalobkyňa na pojednávaní dňa 7.7.2014 uviedla, že v období medzi I. a II. väzbou, kedy nepreberala zásielky a nezúčastňovala sa pojednávaní, jej bolo pod nátlakom poradené, aby sa skrývala a zásielky nepreberala, šlo o jej vlastnú existenciu a nezapríčinila to sama. Boli voči nej vznášané vyhrážky smerujúce k likvidácii jej osoby. V trestnom konaní označila p. E., ktorý ju zadržiaval v byte, z bytu nemohla odísť a nemohla ani preberať zásielky. P. E. často menil podnájom a ona bola nútená sa sťahovať. Pokiaľ ide o jej zdravotný stav uviedla, že tento sa nezlepšil, naďalej navštevuje psychiatrickú

ambulanciu, pravidelne berie lieky (antidepresíva) predpísané psychiatričkou. Stáva sa jej, že si nespomína na roky, od kedy do kedy niečo trvalo, niekedy má pocit, že nežije svoj život. V súčasnosti je nezamestnaná, poberá len dávku v hmotnej núdzi vo výške 60 eur, evidovaná na úrade práce nie je. Od skončenia trestného konania pracovala výlučne na dohody alebo brigádnicky, všade keď sa dozvedeli, že bola trestne stíhaná, odmietli s ňou uzatvoriť pracovný pomer. Zamestnanie si hľadala aj cez inzeráty, avšak bezúspešne. Uviedla ďalej, že bývala v podnájme, nemala však z čoho podnájom platiť, preto už asi 2 - 3 roky býva u svojho známeho vo Vyšnom Medzeve, kde za bývanie neplatí. Pokiaľ ide o rodinné vzťahy uviedla, že jej vzťah s dcérou sa zlepšil, s ostatnými príbuznými však nie, nestretáva sa so žiadnymi známymi, nechodí na spoločenské akcie, celý deň je len v rodinnom dome, prípadne v záhrade.

Zástupca žalovanej na tomto pojednávaní zotrval na námietke premlčania pokiaľ ide o I. väzbu a pokiaľ ide o II. väzbu mal za to, že túto si žalobkyňa zapríčinila sama.

Podľa ust. § 1ods. 1, 2 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (účinného do 30.6.2004), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 3 cit. zákona, ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.
Podľa ust. § 5 ods. 1cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa ust. § 4 ods. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

Podľa ust. § 8 ods. 5 písm. b) zák. č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinného od 1.7.2004), právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa ust. § 17 ods. 1 cit. zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ust. § 17 ods. 3 cit. zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V zmysle čl. 5 ods. 1 písm. b), c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom; c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru, každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa ust. § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa ust. § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

V danom prípade sa žalobkyňa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vykonanú väzbu vo výške 6.000 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za nezákonné trestné stíhanie a jeho neprimeranú dĺžku vo výške 100.000 eur.

Podľa ust. § 22 ods. 1, 2, 3 cit. zákona, právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia (1). Najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví (2). Ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie (3).

Podľa ust. § 23 cit. zákona, právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

Pre premlčanie práva na náhradu škody za väzbu alebo trest, upraveného v druhej hlave prvej časti zákona č. 58/1969 Zb., bola v zmysle cit. zákonného ustanovenia teda stanovená iba jedna objektívna premlčacia doba v dĺžke jedného roka.

Zákon č. 514/2003 Z. z. však už takúto objektívnu jednoročnú premlčaciu dobu neustanovuje.

Podľa ust. § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa ust. § 27 ods. 2 cit. zákona, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Vzhľadom na žalovanou vznesenú námietku premlčania žalobkyňou uplatneného nároku, zaoberal sa súd i touto námietkou a dospel k záveru, že táto nie je dôvodná. Podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Začiatok plynutia premlčacej doby je teda viazaný na okamih, kedy mal oprávnený subjekt objektívnu možnosť svoje právo vykonať po prvý raz. Za tento okamih sa považuje deň, kedy právo mohlo byť po prvý raz dôvodne uplatnené na súde, prípadne u iného príslušného subjektu. Ust. § 22 zák. č. 58/1969 Zb., na ktoré poukazoval žalovaný (pri vznesení námietky premlčania), nemožno aplikovať na prípady, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje len na premlčanie nároku na náhradu škody v zmysle majetkovej ujmy, nie však na premlčanie nemajetkovej ujmy. Premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu podľa zák. č. 58/1969 Zb. je treba posúdiť podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní.

Voči žalobkyni bolo vznesené obvinenia a začaté trestné stíhanie na základe uznesenia zo dňa 30.11.1999. Uplatnenie žalovaného nároku žalobkyne bolo podmienené právoplatným oslobodením žalobkyne spod obžaloby, príp. zastavením trestného stíhania. Žalobkyňa bola právoplatne oslobodená spod obžaloby rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.10.2006 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To 1/2007 zo dňa 27.5.2009, právoplatným dňa 27.5.2009. Premlčacia doba pre uplatnenie nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy začala v zmysle ust. § 101 OZ plynúť deň nasledujúci po dni, v ktorom oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť, teda dňa 28.5.2009 a k jej uplynutiu mohlo dôjsť najskôr dňa 28.5.2012. Dňom 7.5.2010 v dôsledku podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na ústredný orgán došlo k spočívaniu plynutia premlčacej doby až do 7.11.2010, pričom k uplatneniu práva na súde došlo dňa 5.11.2010, teda pred uplynutím premlčacej doby. Žalobkyňa uplatnila svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy žalobou doručenou súdu dňa 5.11.2010, teda riadne a včas pred uplynutím premlčacej doby.

Oslobodenie spod obžaloby, resp. následné zmiernenie trestu, majú v zodpovednostnej skutkovej podstate, zakladajúcej zodpovednosť za škodu spôsobenú väzbou či trestom, obdobnú funkciu ako zrušenie nezákonného rozhodnutia v prípade zodpovednosti za nezákonné rozhodnutie (§ 1 a nasl. zákona č. 58/1969 Zb.). Premlčacia doba je v tomto prípade teda trojročná.

Pokiaľ ide o samotný nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za vykonanú väzbu a nezákonné trestné stíhanie a jeho neprimeranú dĺžku v sume 106.000 eur, mal súd za to, že nárok žalobkyne je dôvodný.

K tvrdenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne malo podľa žaloby dôjsť v súvislosti s trestným stíhaním pri výkone oprávnení a povinností orgánov činných v trestnom konaní. Žalobkyňa mala za to, že v danom prípade, ak bola oslobodená spod obžaloby treba vychádzať z toho, že trestný čin nespáchala a trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté a preto všetky rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní sú nezákonné (uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, príkaz na zatknutie i uznesenie o vzatí do väzby).

Proti žalobkyni bolo vedené trestné stíhanie pre pokračujúci trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva, ktorého sa mala dopustiť tak, že dňa 12.11.1997 založila spoločnosť SKANIA, s.r.o. so sídlom v Košiciach na Levočskej ulici č. 4 a napriek tomu, že spoločnosť počas celej svojej existencie nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť, žalobkyňa ako konateľka spoločnosti dňa 12.12.1997, dňa 16.1.1998, dňa 23.3.1998, dňa 27.4.1998 a dňa 22.6.1998 predložila Daňovému úradu Košice IV daňové priznanie s fingovanými údajmi o zdaniteľných plneniach, na základe ktorých si uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty celkovo vo výške 17.439.052,- Sk.

V trestnom konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa založila spol. SKANIA s.r.o., ktorej bola konateľkou, že Daňový úrad Košice IV zaslal v predmetnom období na účet spoločnosti SKANIA, s.r.o. sumu 17.429.268,- Sk z titulu nadmerného odpočtu DPH, že opakovanú kontrolu nebolo možné vykonať pre výmaz predmetnej firmy, ako aj to, že žalobkyňa si zriadila v pobočke Poľnobanky a.s. bežný účet firmy SKANIA, s.r.o. a v dňoch 19.1., 18.2., 24.4., 27.5. a 31.7.1998 z bežného účtu svojej firmy vybrala finančné prostriedky vo výške 17.429.268,- Sk.

V priebehu dokazovania v trestnom konaní však nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval predchádzajúcu vzájomnú dohodu medzi obžalovanou - žalobkyňou a JUDr. K. D. o založení spol. SKANIA s.r.o., nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by jednoznačne uvádzal, že údaje predložené daňovému úradu v daňovom priznaní sú fingované a tieto skutočnosti viedli Krajský súd v Košiciach k záveru, že nebolo dokázané, že by sa stali skutky, pre ktoré sú tak obžalovaná - žalobkyňa ako i obžalovaná JUDr. K. D. v skutkoch, bodoch 1 až 5 obžaloby obžalované a preto ich spod obžaloby Krajského prokurátora v Košiciach podľa ust. podľa § 226 písm. a) Tr. por. oslobodil, keďže nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalované stíhané.

V danom prípade mal súd, rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu za to, že nárok žalobkyne je dôvodný. Zo skutkového stavu zisteného súdom je zrejmé, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1T 29/2000-2043 zo dňa 26.10.2006 bola žalobkyňa oslobodená spod obžaloby z trestného činu podvodu podľa ust. § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Trestného zákona (tak ako je vyššie uvedené), že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To 1/2007 zo dňa 27.5.2009

bolo odvolanie krajského prokurátora v Košiciach zamietnuté, že žalobkyňa bola v súvislosti s trestným konaním vo väzbe (I. väzba) od 4.1.2000 do 5.4.2000 a vo väzbe (II. väzba) od 7.2.2006 do 7.10.2006 a že žalovaná jej nepriznala nárok na náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb., resp. zák. č. 514/2003 Z. z. na základe jej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 4.5.2010. Podstatnou otázkou pre rozhodnutie o uplatnenom nároku bola otázka, či v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa zák. č. 58/1969 Zb., resp. zák. č. 514/2003 Z. z., možno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyvolanej vo sfére osobnostných práv toho, na kom bola väzba vykonaná a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za nezákonné trestné stíhanie a za jeho neprimeranú dĺžku.

Trestné stíhanie a v rámci neho aj prípadný výkon väzby, predstavujú vždy vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby (príp. výkon uloženého trestu), ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Medzi prípady vadného pozbavenia osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe v zmysle ust. § 5 zák. č. 58/1969 Zb., ktorý záver vyplýva už len z toho, že zákon aj tieto prípady pozbavenia osobnej slobody (napriek inak zákonnému rozhodnutiu o väzbe) sankcionuje zodpovednosťou štátu za škodu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti s väzbou. V prejednávanej veci, zákon č. 58/1969 Zb. náhradu nemajetkovej ujmy pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe neumožňuje. Z ust. § 20 tohto zákona v spojení s ust. § 442 ods. 1 OZ totiž vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Všeobecne sa v právnej teórii a praxi považuje za škodu ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Skutočná škoda predstavuje takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v nezväčšení majetku poškodeného, ktoré by bolo možné (nebyť škodnej udalosti) dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí. Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich náhradu škody sa nemateriálna ujma neodškodňuje s výnimkou odškodnenia bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia pri škode na zdraví.
V danom prípade sa súd zaoberal možnosťou posúdenia uplatneného nároku aj podľa príslušných článkov Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ktorý je v zmysle čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Nárok na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné pozbavenie osobnej slobody zaručuje nielen vnútroštátna úprava (v prejednávanej veci zák. č. 58/1969 Zb. a zák. č. 514/2003 Z.z.) vykonávajúci čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, ale aj čl. 5 ods. 5 Dohovoru.
V zmysle čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie niektorého ustanovenia čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo, že pozbavenie osobnej slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením čl. 5 Dohovoru. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa pod škodou v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru rozumie ako škoda materiálna, tak i nemateriálna.
Ustanovenie § 5 zák. č. 58/1969 Zb. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe. Subjektmi tejto zodpovednosti sú štát na jednej strane a na druhej strane ten, na kom bola väzba vykonaná. Podmienkami tejto zodpovednosti sú rozhodnutie o väzbe, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Predpokladom zodpovednosti je skutočnosť, že voči tomu, na kom bola väzba vykonaná, bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol spod obžaloby oslobodený. Právo na náhradu škody však nemá ten, kto si väzbu zavinil sám najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojim konaním dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom na väzbu alebo jej predĺženie, a ten, kto bol oslobodený spod obžaloby alebo proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené iba preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, príp. že trestný čin bol amnestovaný. Z náhrady škody je vylúčená aj väzba nariadená v konaní o vydanie do cudziny. Uvedená úprava odškodňovania

za väzbu sa tak vo viacerých ohľadoch líši od toho, čo vyžaduje čl. 5 ods. 5 Dohovoru. Nárok na odškodnenie sa priznáva, aj keď rozhodnutie o väzbe bolo zákonné, ak bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol obvinený oslobodený spod obžaloby. I keď čl. 5 ods. 5 Dohovoru zaručuje odškodnenie za pozbavenie osobnej slobody v prípadoch obdobných prípadom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, možno podľa názoru súdu použiť tento článok aj v prípadoch, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa zák. č. 58/1969 Zb.. Vzhľadom na vnútroštátnu úpravu, ktorá sankcionuje štát zodpovednosťou za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, treba aj tieto prípady považovať za prípady vadného pozbavenia osobnej slobody. Pretože Dohovor umožňuje v uvedenom článku odškodnenie aj nemateriálnej ujmy, má jeho aplikácia, pokiaľ ide o obsah pojmu škoda, prednosť pred vnútroštátnou úpravou. Ak teda žalovaná mala za to, že žalobkyni nemožno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., je tento záver síce v súlade s vymedzením náhrady škody podľa vnútroštátnej úpravy (§ 442 ods. 1 OZ), neobstojí však vo svetle chápania náhrady škody, ktoré vyplýva z čl. 5 ods. 5 Dohovoru, ktorý sú súdy povinné aplikovať prednostne pred zákonom (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 31.5.2007, sp. zn. 4 Cdo 177/2005). V prípade nesprávneho úradného postupu (prieťahy v konaní(súd na vec aplikoval zák. č. 514/2003 Z. z. pretože k nesprávnemu úradnému postupu došlo za účinnosti tohto zákona.
V danom prípade, pri posudzovaní uplatneného nároku žalobkyne, súd vychádzal z toho, že oslobodenie žalobkyne spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť a to z dôvodu, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že voči žalobkyni bolo uznesením Krajského úradu vyšetrovania PZ v Košiciach zo dňa 30.11.1999 (ČVS: KUV-91/OVEK-1999) vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie za spáchanie trestného činu podvodu, ktorým mala spôsobiť škodu veľkého rozsahu (v celkovej výške 17.439.052,- Sk), a za ktorý jej hrozilo uloženie trestu odňatia slobody na 5 až 12 rokov. Voči uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa v stanovenej lehote sťažnosť, ktorá bola ako nedôvodná zamietnutá. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1T 29/2000 zo dňa 26.10.2006, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3To 1/2007 zo dňa 27.5.2009 (právoplatné dňa 27.5.2009), bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré bola ako obžalovaná stíhaná. Trestné stíhanie voči žalobkyni bolo vedené od 30.11.1999 do 27.5.2009, t. j. 9 rokov a 5 mesiacov. V konaní bolo ďalej preukázané, že žalobkyňa bola vo výkone väzby od 4.1.2000 do 5.4.2000 a následne od 7.2.2006 do 7.10.2006, t. j. celkom 336 dní. Žalobkyňa v priebehu trestného konania spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní, zúčastňovala sa hlavných pojednávaní a viackrát sa bez predvolania dostavila na súd, aby oznámila svoju aktuálnu adresu pobytu, príp. telefonický kontakt. Pokiaľ ide o II. väzbu, z výpovede žalobkyne vyplynulo, že túto nezavinila žalobkyňa sama, ale pod nátlakom inej osoby, keď bola nedobrovoľne zadržiavaná v byte a bola nútená často meniť podnájom, čo jej znemožňovalo preberať zásielky súdu. I z tohto dôvodu sa viackrát bez predvolania a podľa jej možností dostavila na súd, aby oznámila svoju aktuálnu adresu.
Trestné stíhanie a vykonaná väzba výraznou mierou nepriaznivo zasiahli do života žalobkyne, do jej dôstojnosti, cti a súkromia, nepriaznivo tiež ovplyvnili jej osobný, rodinný, pracovný a spoločenský život a v neposlednom rade i jej zdravie. Žalobkyňa utrpela nenapraviteľnú ujmu vo svojom rodinnom živote, kde okrem zlepšeného vzťahu s dcérou, k zlepšeniu vzťahov s ostatnými členmi rodiny a ani priateľmi nedošlo a tiež v spoločenskom uplatnení. Uvedené vyplynulo napokon aj z výpovedí svedkov.
Trestné stíhanie voči žalobkyni bolo vedené v čase, keď mala 37 rokov, bola zdravá, mala dobré vzťahy s najbližšími príbuznými a priateľmi, vychovávala svoju v tom čase maloletú dcéru. Po začatí trestného stíhania sa v jeho dôsledku a v dôsledku vykonanej väzby v mnohých oblastiach jej života vážne a nenapraviteľne narušili citové väzby s jej rodinou, utrpela jej osobná česť a dobrá povesť v prostredí, v ktorom žije. Žalobkyňa doposiaľ nie je v kontakte ani so svojou matkou, čo bolo preukázané výpoveďou matky žalobkyne, ktorá žalobkyňu nenavštívila ani v čase, keď bola vo väzbe. Svedeckými výpoveďami bolo preukázané, že žalobkyňa veľmi ťažko znášala nielen väzbu ale aj celé trestné stíhanie, bola bez práce, bez priateľov a známych, táto situácia jej spôsobovala závažnú psychickú a emočnú záťaž, depresie, stres, pocit krivdy a zdravotné problémy. Psychické problémy u žalobkyne neustúpili ani po právoplatnom oslobodení žalobkyne spod obžaloby a doposiaľ podstupuje sústavnú liečbu psychických problémov a depresívnych stavov. Nepriaznivé následky spôsobilo trestné stíhanie žalobkyne aj v jej pracovnej oblasti, keď si nedokáže nájsť stálu prácu, pracuje iba príležitostne na dohody alebo brigádnicky, čím sa dostala do zložitej finančnej situácie a ťažkostí so zabezpečením základných životných potrieb.

Vzhľadom na rozsah, závažnosť a následky ujmy spôsobenej žalobkyni má súd za to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nemožno považovať za postačujúce zadosťučinenie. Väzba žalobkyne tak, ako je uvedené vyššie trvala v rozsahu 336 dní, kedy bola žalobkyňa obmedzovaná na svojej slobode, čím výrazným spôsobom došlo k obmedzeniu jej súkromného a rodinného života, k odčleneniu žalobkyne od jej najbližších a táto skutočnosť neodvratne zasiahla aj do jej citového a intímneho života, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, preto súd dospel k záveru, že žalobkyňou uplatnené odškodnenie za vykonanú väzbu vo výške 6.000 eur je primerané. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za nezákonné trestné stíhanie a jeho neprimeranú dĺžku má súd za to, že i tento nárok žalobkyne je dôvodný. Trestné konanie s ohľadom na všetky okolnosti a zložitosť prípadu trvalo podľa názoru súdu neprimerane dlhú dobu, 9 rokov a 5 mesiacov. Nezákonné trestné stíhanie , ktoré v dôsledku nesprávneho úradného postupu trvalo neprimerane dlhú dobu nesporne spôsobovalo žalobkyni pocity neistoty, úzkosti, krivdy a dlhodobo nepriaznivo tiež zasahovalo do jej osobného a rodinného života a možností spoločenského uplatnenia. Z tohto dôvodu súd priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za nezákonné trestné stíhanie a jeho neprimeranú dĺžku vo výške 33.300 eur, ktorú sumu považoval za primeranú okolnostiam daného prípadu (o úplnom odstránení následkov v prípade obmedzenia osobnej slobody a nezákonného trestného stíhania nemožno hovoriť ani v prípade akéhokoľvek finančného odškodnenia).

Vzhľadom na vykonané dokazovanie a vyššie uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 39.300 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia na Okresný súd Košice II. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.
Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.